Den flinke jæger

Der var engang en ung fyr, som havde lært smedehåndværket. Han sagde en dag til sin far, at han ville drage ud i verden og prøve sin lykke. "Det er meget fornuftigt," sagde faderen, og gav ham nogle penge med på rejsen. Han drog så af sted for at søge efter arbejde. Men smedehåndværket gik ikke rigtigt for ham, så han tabte lysten til det og ville hellere være jæger. En dag, da han gik henad vejen, mødte han en jæger i grøn frakke, der spurgte hvor han skulle hen. Den unge mand fortalte, at han var smedesvend, men han var forresten ked af det, og ville hellere være jæger. Han ville meget gerne straks gå i lære hos jægeren. Det gik denne ind på, og den unge smed tjente ham i nogle år og lærte ham kunsten af. Så ville han prøve sin lykke på egen hånd. Til løn for sin tjeneste fik han ikke andet end en bøsse, men den havde den egenskab, at den altid ramte. Den unge jæger drog så af sted og kom til en stor skov. Hele dagen gik han uden at kunne komme ud af den, og om aftenen satte han sig op i et højt træ, så de vilde dyr ikke kunne få fat i ham. Henimod midnat syntes han, at han så et lys skinne i nogen afstand. Han lagde nøje mærke til, hvor det var, og for at være sikker på ikke at gå forkert, kastede han sin hat i retning af lyset, Derpå kravlede han ned af træet, gik hen til hatten, satte den på igen og gik så lige ud for næsen. Jo længere han gik, jo større blev lyset, og til sidst så han, at det var et vældigt stort bål. Tre kæmper sad rundt om og drejede en okse på et spid. "Det er bedst, jeg smager om kødet snart er mørt," sagde den ene, rev et stykke af og skulle lige til at putte det i munden, så skød jægeren det ud af hånden på ham. "Nu river vinden det sandelig fra mig," sagde han og tog et andet stykke, men også det skød jægeren bort. Da blev kæmpen vred og gav den, der sad ved siden af ham, enørefigen. "Hvorfor river du det fra mig," råbte han. "Jeg har ikke taget det," svarede den anden, "det er vel en eller anden jæger, som har skudt det ud af hånden på dig." Kæmpen tog nu det tredie stykke kød, men heller ikke det, kunne jægeren lade ham beholde. "Det må være en god jæger, der sådan kan skyde maden ud af hånden på mig," sagde han, "ham kunne vi nok bruge." Han råbte så højt: "Kom kun frem, jæger, og spis med, vi skal ikke gøre dig noget. Men hvis vi må bruge magt, for at få fat i dig, er det ude med dig." Den unge mand gik så hen til kæmperne og sagde, at han var jæger. Han kunne ramme alt, hvad han sigtede på. Kæmperne sagde, at hvis han ville følge med dem, skulle han få det godt. De fortalte ham nu, at der udenfor skoven var et dybt vand. På den anden side lå der et tårn, og derinde sad en dejlig prinsesse, som de meget gerne ville have fingre i. "Det skal jeg nok klare," sagde jægeren. "Det er ikke så lige en sag," sagde en af kæmperne, "for der ligger en lille hund, som straks begynder at gø, når nogen nærmer sig, og så vågner hele hoffet. Derfor kan vi ikke komme ind. Tror du, at du kan dræbe hunden?" - "Det er min mindste kunst," sagde jægeren. Han sejlede nu ud på vandet, og da han ville lægge til ved den anden bred kom hunden farende, men han tog i en fart sin bøsse og dræbte den. Kæmperne blev meget glade og tænkte, at nu havde de allerede prinsessen, men jægeren ville dog først se, hvordan det hele gik, og sagde, at de skulle blive udenfor, til han kaldte på dem. Han gik ind i slottet. Der var dødsstille, alle sov. I det første værelse hang der på væggen en sølvsabel, hvori der var indridset en guldstjerne og kongens navn. På bordet lå et forseglet brev, det åbnede han, og deri stod, at den der ejede denne sabel, kunne overvinde alt. Han tog sablen om livet, gik videre, og kom ind i det værelse, hvor prinsessen lå. Hun var så dejlig, at han stod stille og så på hende, og knapt turde trække vejret. "Jeg tør ikke give denne uskyldige pige i kæmpernes vold," tænkte han, "de har sikkert ondt i sinde." Han så sig om og fik øje på et par tøfler, der stod under sengen. På den højre stod hendes fars navn og en stjerne, og på den venstre hendes eget navn og en stjerne. Der lå også et stort silketørklæde, og på højre side stod med guldbogstaver hendes fars navn, på venstre side hendes eget. Jægeren klippede det stykke af, hvor kongens navn stod, og stak den højre tøffel i lommen. Prinsessen lå stadig og sov. Hendes særk var syet helt fast om hende. Han skar nu også et stykke af den og puttede den i lommen, men gjorde det så forsigtigt, at han slet ikke rørte ved hende. Så gik han sin vej, og lod hende sove i ro. Da han kom hen til porten, stod kæmperne der og ventede på, at han skulle komme med prinsessen. Han råbte til dem, at de skulle bare komme ind. Han havde fået fat på prinsessen, men han kunne ikke få døren op, de måtte krybe igennem hullet her. En af dem kom

derhen, jægeren snoede hans hår om sin hånd, trak hans hovede ind, huggede det af med sablen og halede så hele kroppen bagefter. Han kaldte nu på de to andre, og det gik dem på samme måde. Han var meget glad over at have befriet prinsessen fra hendes fjender, skar tungerne ud af munden på kæmperne og stak dem i lommen. "Nu går jeg hjem til min far," tænkte han, "så kan han se, hvad jeg allerede har udrettet. Men så må jeg ud i den vide verden igen. Den lykke, Gud vil give mig vinder jeg nok."

Da kongen i slottet vågnede, så han de tre døde kæmper. Han gik straks ind til sin datter, vækkede hende og spurgte, hvem der havde dræbt kæmperne. "Det ved jeg ikke, lille far," svarede hun, "jeg har sovet." Da hun ville tage sine tøfler på, manglede den højre. Der var også klippet et stykke både af hendes silketørklæde og af hendes særk. Kongen lod hele hoffet kalde sammen og spurgte, hvem der havde befriet hans datter. Da trådte en af hans officerer, der var enøjet og meget grim, frem og sagde, at han havde gjort det. Den gamle konge lovede ham så, at han til belønning skulle få prinsessen til ægte. Men prinsessen sagde: "Hellere end at gifte mig med ham, vil jeg drage ud i den vide verden, så langt mine fødder kan bære mig." Kongen befalede nu, at hun i stedet for sine prægtige klæder, skulle tage en bondepigekjole på og gå sin vej. Hun kunne gå hen til en pottemager og begynde at handle med kar og krukker. Hun gjorde, som han sagde, gik hen til en pottemager, fik nogle krukker og lovede ham, at hun skulle betale ham om aftenen, når hun havde solgt dem. Kongen befalede hende, at sætte sig med krukkerne på et gadehjørne, og han fik så fat i nogle vogne, som skulle køre midt igennem det hele, så de gik itu. Da prinsessen havde stillet sine varer op på gaden, kom vognene kørende, og der lå alle krukkerne i tusind skår.. Hun gav sig til at græde. "Hvordan skal jeg dog kunne betale pottemageren," sagde hun. Det var imidlertid kongens mening på denne måde at tvinge hende til at gifte sig med officererne. Hun gik hen til pottemageren og bad, om hun igen måtte låne nogle krukker, men han sagde nej. Hun fik ingen, før hun havde betalt de andre. Da gik hun grædende op til sin far og sagde, at hun ville gå ud i den vide verden. "Jeg vil bygge et hus ude i skoven, og der kan du bo, så længe du lever, " sagde kongen, "du skal lave mad til alle og enhver, men du må ikke tage imod penge for det." Da huset var færdigt, blev der slået et skilt op, hvorpå der stod: "I dag for intet, i morgen for penge." Hun levede nu i lang tid derinde, og rygtet om, at der sad en jomfru og lavede mad for intet, trængte viden om. Det kom også jægeren for øre, og han tænkte: "Det var noget for mig. Jeg er jo en fattig fyr." Han tog så sin bøsse og ransel, hvori han havde gemt alt det, han havde taget i slottet, gik ud i skoven og fandt også det lille hus, hvor der stod: "I dag for intet, i morgen for penge." Om livet havde han den sabel, hvormed han havde dræbt kæmperne, og han trådte nu ind i huset og bad om noget at spise. Han sad og glædede sig ved synet af den dejlige pige, og hun kom nu hen til ham og spurgte, hvor han kom fra og hvor han skulle hen. "Jeg drager rundt og ser mig om i verden," svarede han. Hun spurgte så, hvordan han havde fået fat i den sabel med hendes fars navn. "Er du en prinsesse?" spurgte han. Hun nikkede. "Med denne sabel har jeg hugget hovedet af tre kæmper," sagde han og tog tungerne, tøflerne og de små stumper af halstørklædet og særken frem. Hun blev meget glad og sagde, at han havde frelst hende. Derpå fulgtes de op til den gamle konge, gik med ham ind i prinsessens værelse og fortalte, at det var jægeren, som havde dræbt kæmperne. Da kongen så tungerne og de andre sager, tvivlede han ikke om, at det var sandt , og til prinsessens store glæde sagde han, at hun skulle giftes med jægeren. Denne blev nu klædt på, som om han var en fornem herre, og kongen foranstaltede et stort gæstebud. Ved bordet sad officeren på venstre, jægeren på højre side af prinsessen, og officeren troede, at det var en fremmed herre, som var kommet på besøg. Da de havde spist og drukket, sagde kongen til officeren, at han ville give ham en gåde. "Der var en mand, som sagde, at han havde dræbt tre kæmper, og da man spurgte ham, hvor tungerne var, så han efter i kæmpernes mund, og så var der ingen. Hvordan kunne det gå til?" - "De har vel ikke haft nogen," sagde officeren. "Alle dyr har en tunge," sagde kongen, "men hvad skal man gøre ved sådan en bedrager?" - "Han skal rives i stykker," sagde officeren. "Du har dømt dig selv," sagde kongen. Officeren blev nu sat i fængsel og revet i fire stykker, og jægeren holdt bryllup med prinsessen. Han hentede så sin far og mor, og de levede glade og lykkelige hos deres søn. Da den gamle konge døde, arvede han riget.

* * *